

2. Проблемы и перспективы развития предпринимательства в Украине [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://uchebnikionline.com/menedgment/organizatsiya_biznesu_-_skibitskiy_om/male_serednye_pidpriyemnitstvo.htm

3. Державна служба статистики України [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ: ЕЛЕМЕНТ МЕХАНІЗМУ УПРАВЛІННЯ ТУРИЗМОМ

Кирилюк І. М., к.е.н., доцент

Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини

Україна володіє значним природно-рекреаційним потенціалом, який за умови правильного, раціонального, науково-обґрунтованого та бережливого використання спроможний задовольнити не лише туристичні потреби українців, а й іноземних громадян. Тому на сучасному етапі розвитку туризму актуальним є пошук шляхів його розвитку в Україні на основі системного підходу до управління.

Незважаючи на ряд стримуючих чинників, туристична індустрія в Україні має позитивну динаміку розвитку. Туристичні потоки в Україні показують зростання розмірів в'їзного і виїзного туризму протягом останніх років (рис. 1). Ці показники у комплексі із наявністю тенденції до зростання внутрішніх туристичних потоків, свідчать про підвищення конкурентоспроможності України у міжнародному туристичному комплексі.

Ефективна виробнича діяльність підприємств туристичної індустрії можлива за таких умов:

- комплексна туристична послуга повинна задовольняти всі вимоги вітчизняного законодавства та інші вимоги регіону, суспільства;

- туристична послуга має відповідати потребам сфери застосування або призначення;

- туристичний продукт має задовольняти вимоги та очікування споживачів;

- туристичний продукт повинен відповідати стандартам та технічним вимогам;

- комплексна туристична послуга, з одного боку, повинна бути спрямована на одержання прибутку суб'єктами туристичної індустрії,

з другого – пропонується споживачам та туристичним агентам за конкурентоспроможними цінами;

– туристичний продукт повинен задовольняти всі вимоги безпеки.

Рисунок 1 - Динаміка туристичних потоків в Україні у 2003–2015 рр. [1]

* Без урахування тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим, м.Севастополя та частини зони проведення антитерористичної операції

При розробці системи управління на туристичному підприємстві має бути забезпечено органічну, планову взаємодію усіх її підсистем на всіх етапах функціонування. Основними з них є такі підсистеми:

– планування туристичних маршрутів, турів, удосконалення програм обслуговування;

– застосування економічних методів господарювання з метою підвищення якості обслуговування туристів, агентів та контрагентів;

– технологічна та технічна підготовка матеріальної бази до обслуговування туристів;

– організація процесів надання послуг і виконання програм обслуговування;

– систематичне планування та проведення аудиту якості;

– інноваційна діяльність;

– підготовка, підвищення кваліфікації кадрів;

– упровадження заходів із забезпечення якості праці персоналу;

– соціальний розвиток трудового колективу.

Туристична діяльність на відміну від інших видів економічної діяльності має бути надзвичайно інформаційно насиченою. Адже туризм надзвичайно залежний від передачі і використання інформації

про наявну послугу, її вартість та якість, оскільки туристичну послугу споживачі купують раніше і на значній відстані від місця споживання.

Розвиток туристичної сфери безперечно потребує дієвого державного регулювання. Розробка стратегії розвитку туристичної сфери і створення умов для її ефективного впровадження є складним завданням тому необхідна цілісна система державного регулювання, яка відповідала б сучасним і перспективним вимогам динамічного розвитку та реалізовувалась на різних рівнях: державному, регіональному та окремого підприємства.

Реалізація державної політики розвитку туризму повинна включати організаційно-управлінську модель, нормативно-правову основу, фінансово-економічне забезпечення та систему державного управління.

Управління потребами в державній політиці здійснюється наступними інструментами: маркетинг та просування, ціноутворення та обмеження доступу. Заходи з просування туристичних продуктів є складовою частиною маркетингу, які здійснює держава, переслідуючи мету збільшення потреб у потенційних туристів.

На відміну від управління потребами, яке націлене на вибір туристів та регулювання цін, державне регулювання пропозиції пов'язане з впливом на продавців туристичних продуктів та послуг. В управлінні пропозицією держава використовує наступні методи: аналіз ринку та планування, регулювання ринку, планування та контроль за використанням землі, податки, інвестиції.

Державна політика розвитку туризму також пов'язана з інвестиціями. В Україні останнім часом спостерігається поступове збільшення інвестицій в туризм, але їх обсяги залишаються недостатніми для ефективної і повноцінної діяльності галузі. За даними Державної служби статистики у 2015 році капітальні інвестиції склали 273116,4 млн. грн., що перевищує рівень 2010 року на 92540 млн. грн. [1]. Інвестиції в сектор туризму можуть надходити від доходів секторів економіки держави, або від міжнародних організацій. Розмір фінансової допомоги, яка надається державою на розвиток туристичної галузі, визначається важливістю туризму для економіки країни.

Державна політика розвитку ринку туристичних послуг має відповідати критеріям економічної результативності, соціальної ефективності та екологічної безпеки. Основними завданнями

регулювання у сфері туризму є створення нормативно-правової бази державної, податкової політики, приватизації й акціонування, створення інвестиційних умов, що стимулюватимуть приплив коштів в об'єкти туристичної індустрії на території України.

Література.

1. Державна служба статистики [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>

ЗАКОНОДАТЕЛЬНО-НОРМАТИВНОЕ РЕГУЛИРОВАНИЕ АУДИТОРСКОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ В УКРАИНЕ И РОССИИ: СРАВНИТЕЛЬНЫЙ АСПЕКТ

Бастречева А. В., студент

*Научный руководитель: Сухарева Л. А., к. э. н., профессор
Донецкий национальный университет экономики и торговли
имени Михаила Туган-Барановского*

Как известно, под управлением аудиторской деятельностью понимают процесс регулирования работы аудиторских фирм, отдельных аудиторов и всей аудиторской общественности в государстве с целью соблюдения единых методологических требований [4].

Вопросами совершенствования аудиторской деятельности в Украине занимаются Е. Макеева, И. Даниленко, Е. Петрик, Ф. Ф. Бутынец, А. Редько, Л.А. Сухарева, И. Дмитренко и другие. Аналогично в РФ ими являются видные ученые экономисты, они считаются основоположниками аудита в России такие как профессора: Шеремет А.Д., Палий В.Ф., Безруких П.Ф., Анохова Е.В., Лосева Н.А. Однако авторами не ставилась цель осуществления сравнительной характеристики законодательного регулирования аудиторской деятельности, что и предопределяет актуальность данной научной работы.

Существует два подхода к созданию нормативно-правовой базы регулирования аудиторской деятельности [1, с. 97]:

1. Государственная законодательная инициатива и государственное регулирование. Где, государство непосредственно разрабатывает и утверждает законодательные акты и нормативы аудита, осуществляет регистрацию аудиторов и аудиторских фирм, а также контроль за их деятельностью. Такой подход используется в